

Ἄνδρ.: Ἀποβγάλαμε τοῖς ἐλαῖς (ἐπὶ ἐκθλίψεως ἐν τῷ ἐλαιο-
πιεστηρίῳ). Δὲν ἀποβγάλαμε τὸ ρακὶ (δὲν ἐπερατώσαμεν τὴν
ἀπόσταξιν τοῦ ρακιοῦ). Συνών. β γ α ζ ω. γ) Ἐκριζώνω
Χίος: Ἐπόβγαλα τοῖς κουκκῆς. 2) Ἐξαναγκάζω τινὰ διὰ
τρόπου ἡπίου ν' ἀπέλθῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ Ἄνδρ.: Τὸν ἀπο-
βγάλανε σιγὰ σιγὰ (ἐπὶ μνηστήρος καταστάντος ἀνεπιθυμή-
του). 3) Ἀνταποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, ἐξοφλῶ Θράκ.
(Αἰν. Σαρεκκλ.): Καλὸ ἐν' νὰ πεβγάζῃ κἀνεὶς τὸ χρέος του
Σαρεκκλ. Σὶ τὰ ἀπουβγάζον γῶ, δὲν σ' ἀφίνον ἐτ' Αἰν.

β) Ἀνταποδίδω τὸ κακόν, ἐκδικοῦμαι Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Ἰμβρ.: Τὰ ἀπουβγάζον γῶ κεῖνα μὴ τοῦ παραπάν'
Ἀδριανούπ. Τώρα κ' ἰγὼ σὶ τ' ἀπιβγάζον τοῦ κακοῦ π' μ' ἔκανις
τότῃ Ἰμβρ. Ἀδὶ κὶ θὰ σὶ τ' ἀπιβγάλον αὐτόθ. 4) Ἐξαφα-
νίζω, φονεύω Σύμ.: Καλὰ κἀμες, παιδί μου, κ' ἐπόβγαλές τους
γούλους. 5) Καταστρέφω Λέσβ.

Πβ. ἀποβγάλλω.

ἀποβγαινίσκω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίσκω.

Ἐκφεύγω, ἐννοουμένης ὡς ὑποκ. τῆς λ. πορδὴ: Ἀπο-
βγαίνισκε με. Συνών. ἀποβγαίνω 1 β.

ἀποβγαίνω Ἄνδρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυ-
ροῦδ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν.) ποβγαίνω Ἰων.
(Κρήν.) Χίος ἀπουβγαίνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπε-
βγαίνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) πεβγαίνω Πόντ.
ἐπεβγαίνω Πόντ. (Ἀργυροῦδ. Χαλδ.) Ἀορ. γ'. ἐνικ. ἀπόβγεν
Τὸ μεσν. ἀποβγαίνω.

1) Ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, φεύγω Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.)
Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: Φρ. Ἐπόβγε ἀ τὸ νοῦ μου
(ἐλθισμόνησα) Ἀπύρανθ. Αὐτὸ δὲ μ' ἀποβγαίνει (δὲν τὸ
λησμονῶ) Ἄνδρ. Δὲν μοῦ ποβγαίνει μὲ τὸ λόγο ποῦ μοῦ πέν
ὁ δεῖνα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήν. Ὅσο θυμᾶται ὁ δεῖνα
τὸν μπάτισο ποῦ ἔφαγεν ἀπὸ τὸν δεῖνα, δὲν τοῦ ποβγαίνει
αὐτόθ. || Ἀσμ.

Καθὼς ἀπόβγεν τὰ στενὰ τσ' ἤπιασεν τοῖς ἀπλάδες
Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. S 3090
(ἐκδ. J Lambert) «καὶ πάλιν κατορκίζω σε καὶ ὁμνύω σε
εἰς τὸ σπαθίν σου, | μὴ μὲ ἀπεβγῆς, μὴ ξενωθῆς, μὴδὲ ἀπο-
χωρισθῆς με». β) Ἐκφεύγω τινὰ, μόνον μὲ ὑποκ. ἐννοού-
μενον ἢ πορδὴ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀπεβγαίνει με (μοῦ
φεύγει) Κερασ. Ἐπεξῆβγε με (μοῦ ἔφρυγε) αὐτόθ. Συνών.
ἀποβγαινίσκω. 2) Ἐπὶ τῆς ἐπφασχούσης ὀρνιθοῦς, κάμνω
νὰ ἐκκολαφθοῦν οἱ νεοσσοὶ πάντες Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.): Δὲ
σοῦ δίνω σιγὰ, τί μοῦ λάλησε ἢ κόττα μου τὰ πουλλὰ κὶ ἄ σοῦ
δώκω, τὰ κακίῳναι καὶ δὲ μοῦ τὰ ἀποβγαίνει (λάλησε... τὰ πουλ-
λὰ—ἤρχισε νὰ ἐκκολάπτῃ τοὺς νεοσσούς). 3) Διαγωνίζομαι
Θράκ.: Ἐλὰ ν' ἀποβγοῦμε ἔς τὸ τρέξιμο. Συνών. παραβγαίνω.

4) Ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἄλλο τι ἰσότημον, ἐξοφλῶ
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Καὶ ἀμτβ. ἐπὶ ὀφειλομένου, ἀπο-
δίδωμαι, ἀνταποδίδωμαι, ἐξοφλοῦμαι Πόντ. (Ἀργυροῦδ. Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Ντὸ χρωστῆς μὲ τ' ἀτὰ κ' ἀπεβγαίνουν
(ἐκ τοῦ κὶ ἀπεβγαίνουν) Κερασ. Ἐπεξῆβαν ντ' ἐχρώστενα σε
αὐτόθ. Τὸ χωράφι ἂν πουλοῦμε, τὸ χρέος ἀπεβγαίν' Κοτύωρ.
Μὲ τὰ λόγια κ' ἐπεβγαίν' τὸ καλὸν ντ' ἐποίκα σε (μὲ τὰ λόγια δὲν
ἀνταποδίδεται τὸ καλὸ ποῦ σοῦ ἔκαμα) Χαλδ. Ντ' ἐχτύπεσες
με ἐπεξῆβεν (ἐξωφλήθη τὸ ὅτι μὲ ἐκτύπησες) Κερασ. Τὸ
ξύλον ντ' ἔφαγαμ' ἐπεξέβεν (ἐξωφλήθη τὸ ξύλο ποῦ φάγαμε)
Ἀργυροῦδ. β) Ἐπὶ ὀφειλέτου ἢ δανειστοῦ, ἐξοφλοῦμαι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.): Θαρεῖς μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ
ἔδωκες ἀπόβγηκα; δὲν ἀποβγαίνω τὰ ἐτὰ Ἀπύρανθ. Ἐδῶκα
σε τὰ παράδες κ' ἐπεξέβα Τραπ. Ντὸς ἀτον ἔταν μαθαίρεάν
κὶ ἄς ἐπεβγαίν' (μαθαίρεα = μαχαιρεῖα) αὐτόθ.

ἀποβγάλλω Θήρ. Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Τραπ.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀπουβγάλλον Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν. Κομοτ.) κ. ἄ. ποβγάλλω Κάλυμν. Κύπρ. πο-
ββάλ-λω Κύπρ. ποβγάλλω Ρόδ. ἀπεβγάλλω Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ.) ἀπεβγάλλω Πόντ. (Ἀμισ.) ἐπεβγάλλω Πόντ.
(Χαλδ.) ἐπεβγάλλω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ποβγέλλω
Εὔβ. (Κονίστρ. Ὀρ.) ἀποβγάνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μῆλ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀπουβγάνου Λέσβ. ποβγάνω
Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἄ.) Μέσ. ἀποβγάλλομαι Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποβγάλλω.

1) Ἐκβάλλω, ἐκδιώκω, ἀποπέμπω Θήρ. Κάλυμν. Κρήτ.
(Βιάνν. Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἄ.): Ὁ ἀφεδικός μου μὲ ποβγάνει
Ἐμπαρ. Θὰ σ' ἀποβγάλλω νὰ πᾶς ἔς τὴν μάνας σου Κρήτ.
Μὴ δὴ ποβγάνης τὴ γακομοῖρα καὶ φτωχὴ ναι Σητ. Ἐμαλώ-
σανε κ' ἐπόβγαλε τὴ γυναῖκα δον αὐτόθ. Τὸν ἀποβγάλανε
κακῶς ἔχοδας Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Μαχαιρ. 1, 22
(ἐκδ. Dawkins) «νὰ μὲ ἀποβγάλλῃ ἀπὸ πᾶσαν πειρα-
σμόν». β) Ἐπὶ τέκνων, ἀποδιώκω ἐκ τῆς οἰκογενείας,
καθιστῶ ἀπόκληρον, ἀποκηρύττω Εὔβ. (Ὀρ.) Ρόδ.: Δὲ
δὸ ποβγέλλω γῶ τὸ παιδί μου Ὀρ. Συνών. ἀποπαι-
δίζω. γ) Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, ἀφανίζω, φονεύω
Κύπρ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ρόδ.: Θὰ σ' ἀποβγάλλω ἀχρό-
νιστο! (ἀπειλὴ) Βούρβουρ. Νὰ σοῦ κω κάμμιν νὰ σὲ
ποβγάλλω! (νὰ σοῦ κω = νὰ σοῦ δώκω) Ρόδ. Ἐκλότισσεν
ὁ ἀπ-παρος τσ' ἐπόβκαλὲν τὸν Κύπρ. Ἐπόβκαλὲν τὴν ὁ ἀντρας
τῆς αὐτόθ. Ἐτοῦτος ἐν ποβκαρμένος, εἶντα καλούμαστεν
νὰ τὸν ποφύρωμεν (δηλ. εἶναι ἀποθαμένος καὶ ὄχι λιπό-
θυμος ὥστε νὰ τὸν κάμωμεν νὰ συνέλθῃ) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀν ἔρητῃ τῷ εὔρη σ' ἂ χαμαί, τέλεια ἐν-νὰ σὲ ποβκάλλῃ
(ἂ χαμαί = ἐδὰ χαμαί) Κύπρ. 2) Προπέμπω, συνοδεύω
τὸν ἀπερχόμενον μέχρι τινὸς Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ.
(Βιάνν. Σητ. κ. ἄ.) Μῆλ. Χίος: Πάγω νὰ τὸν ἀποβγάλλω
Θράκ. Μ' ἀπόβγαλε ὡς τὴν Παναγιά Μῆλ. Τὸν ἀπόβγαλα
ὡς τὴ δόρτα Σητ. Πήγαμ' ἀπεβγάλαμε τὸν δεῖνα Σινασσ.
Συνών. ἀποδιβάλλω, κατενοδώνω, ξεβγάλλω, ξε-
βγάλλω, παραβγάλλω, συναποβγαίνω. β) Ἐπὶ
νεκροῦ, συνοδεύω τὴν ἐκφορὰν τοῦ Θράκ.: Ἀπόβγαλα τοῦ
νεκροῦ. || Φρ. Ἡ χάρους νὰ σὶ πᾶρ τοῖ νὰ σ' ἀπουβγάλλ'!
(ἀρὰ) Λέσβ. 3) Ἐξαναγκάζω τινὰ διὰ τρόπου ἡπίου,
μαλακοῦ, νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ ἀπέλθῃ Ἄνδρ. Σῦρ.: Θέλει
νὰ τὸν ἀποβγάλλῃ καὶ γὲ αὐτὸ τὰ κάνει αὐτὰ Σῦρ. 4) Ἐξα-
πατῶ, παραπλανῶ τινὰ Σῦρ.: Τὰ λέει γιὰ νὰ σὲ ἀποβγάλλῃ.

5) Ὑποχρεώνω τινὰ παρέχων τι εἰς αὐτὸν Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἐπόβγαλέ με δὰ μὲ δυὸ χερσὶ μάτηλα ποῦ μοῦ ἔδωκε,
ποῦ μοῦ ἔαζεν λαοὶ μὲ πετραχῆλια (λαοὶ = λαγούς). Μὴ
ὑχὰ γλυκὸ τὸν ἐτράτταρα κ' ἐπόβγαλά τονε (ὑχὰ = νυ-
χῆς, ὀλίγον). 6) Ἀνταποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, ἐξοφλῶ
Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐπέβγαλα ντ' ἐποίκε με τὸ
καλὸν Κερασ. Ἐπέβγαλα τὸ κακὸν ντ' ἐποίκε με αὐτόθ.
Ἐταν καλὸν ἐποίκ' ἀτον, ἐκεῖνο ἐπεξέγκεν ἀτο Χαλδ. Δου-
λεύω δουλεύω καὶ τὸ χρέος-ι-μ' ν' ἐπεβγάλλω κ' ἐπορῶ (ἐργά-
ζομαι διαρκῶς καὶ δὲ δύναμαι νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου)
αὐτόθ. Ἐπεξέγκα τὸ φαεῖν ντ' ἔφαγα (ἐπλήρωσα τρόπον
τινὰ τὴν ἀξίαν τοῦ φαγητοῦ ποῦ ἔφαγα δι' ὑπηρεσίας
τινὸς) Σάντ. Χαλδ. Ἐπεξέγκα τὸ χρέος-ι-μ' Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. Ὀφέτος, ἂν θέλ' ὁ Θεός, θὰ ἐπεβγάλλω ὅλον τὸ χρέος-ι-μ'
αὐτόθ. Δύο λίρας ἐπέμ'ναν κὶ ἀπεβγάλλω τὸ χρέος-ι-μ' Κο-
τύωρ. || Φρ. Ἀπεβγάλλω τὸ οἶν (τὸ παιγνίδι. Ἐπὶ τῶν παιγνι-
δίων, ἐξαλείφω τὴν ἡτταν διὰ τοῦ κέρδους μιᾶς νίκης)
Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Ζελεύει ἀτεν κὶ ὁ βασιλῆας, βαρὺν σαλγούνιν γράφει
καὶ κ' ἔδ' ὁ Κοντοδόδωρος ἀτὸ νὰ ἀπεβγάλλῃ

Κερασ. β) Ἐπὶ ζημίας, ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἐπέβγαλα τὴ ζεμία μ' Κερασ. Ὁσήμερον θ' ἐπεβγάλλω τ' ὄψεσ' ὄν τὴ ζεμία μ' Χαλδ. γ) Ἀνταποδίδω τὸ κακόν, ἐκδικοῦμαι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ. κ. ἀ.): Αὐτὸ ποῦ μ' ἔκανες θὰ σ' τ' ἀπουβγάλω Κομοτ.

7) Ἐξάγω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ βγάλσιμο (τῆς προθ. ἀπὸ σημαινούσης ἐπίτασιν πάσης ἐννοίας δηλουμένης διὰ τοῦ ἀπλοῦ βγάλλω) Κρήτ. Μῆλ. Σίφν. κ. ἀ.: Ἐπόβγαλα ὄξω τὰ ξύλα Κρήτ. Ἐποβγάλαμε τὸ κριθάρι (ἐξεργιζώσαμε ὅλο τὸ κριθάρι) αὐτόθι. Ἦτανε λιγάκι βγαρμένο καὶ τ' ἀπόβγαλε Σίφν. 8) Πλύνω τὰ ἐνδύματα μὲ τὸ δεύτερο νερὸ Μῆλ. Συνών. κατενίζω, ξεβγάλλω.

Μετοχ. ἀποβγαλμένος 1) Ἀπόβλητος, ἀπόκληρος Ρόδ.

2) Ἀρατικῶς, ὁ ἄξιος ἀποβολῆς Ρόδ.

Πβ. ἀποβγάσω.

ἀπόβγαλμα τό, Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ.) ἀπέβγαλμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπήβγαλμαν Πόντ. ἐπέβγαλμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπόβγαρμα Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Χίος ἰπόβγαρμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω. Ἡ λ. πάντως μεσν. ὡς μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Μαχαιρ. 1, 388 καὶ 390 (ἐκδ. Dawkins) ἀπόβγαρμαν.

1) Ἐκδίωξις ἀποπομπή, ἀποβολή Κρήτ. (Σητ.) Κύθν.: Κακὸ ἀπόβγαρμα τοῦ κάνειις τέτοια ὦρα, ποῦ θὰ πάη ἡ κακομοῖρα ἐδὰ νὰ κοιμηθῇ; Σητ. 2) Ἐξοδος, τέλος Μύκ.: Ἀπόβγαρμα Ἀούστου θὰ σὰς ξεφιδώσω (περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου θὰ σὰς κάμω τραπέζι). 3) Ἐπὶ τῶν καρπῶν, οἱ λεπτοὶ καὶ ἀτροφικοί, οἱ ὑπολειπόμενοι μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν πολλῶν καὶ ἀδρῶν, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἐσπεριδοειδῶν Χίος: Ἐπούλησα τὸν καλὸν καρπὸ κ' ἐμείναν τ' ἀποβάρματα.

4) Ἀνταπόδοσις ὀφειλομένου, ἐξόφλησις, ἀπότισις Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ.): Δέκα λιρῶν ἀπέβγαλμα γολαί ἐν' (γολαί = εὐκολον) Κοτύωρ. Τ' αἶκον τ' ἐπέβγαλμαν ἄς ἔστικεν ὁπίσ' (τοιαύτη ἐξόφλησις ἄς μὴ ἐγένετο) Χαλδ. Συνών. ἀποβγάλσιμο).

ἀποβγάλσιμο τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω.

Ἀπόβγαλμα 4, ὁ ἰδ.

ἀπόβγαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπέβγαλτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποβγαλτός < ἀποβγάλλω τῆς στερήσεως δηλωθείσης δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀστερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνταποδοθῇ, ἀνανταπόδοτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Τ' ἐμὰ τ' ἀμάρτια ἀπέβγαλτα εἶν' (οἱ κόποι μου εἶναι ἀνανταπόδοτοι) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ ἀποδοθεὶς, ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς: Ἀπέβγαλτον ἐν' τὸ χρέος-ι-μ' (ἀπλήρωτον εἶναι τὸ χρέος μου) Χαλδ.

ἀποβγαλῶνω ἀμάρτ. ἰποβγαλῶνω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀπόβγαλα ἀορ. τοῦ ἀποβγάλλω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀποβαλῶνομαι.

Καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω: Ἐποβγαλῶθησαν γούλοι των. Πβ. ἀποβγάλλω 1 γ.

ἀποβγῶνω ἀμάρτ. ἀπεβγῶνω Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἰπεβγῶνω Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βγῶνω.

Ἀπαλλάσσομαι χρέους ἐξοφλῶν αὐτό: Ἄσμ.

Πουλεῖ καὶ τὸν ἰσοπάνον ἀτ' μὲ τὸ χρυσὸν γαβάλι καὶ κ' ἐπορεῖ ἰπεβγάλλ' αὐτο καὶ κ' ἐπορεῖ ἰπεβγῶνῃ (γαβάλι = ποιμενικὸς αὐλός).

ἀποβδόμαδα ἐπίρρ. Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. Χίος — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 367 Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπουβδόμαδα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βδομάδα, δι' ὁ ἰδ. ἐβδομάδα.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἐνθ' ἄν.: Ἀποβδόμαδα λογαριάζομε νὰ φύγωμε Πελοπν. Ἐλα ἀπουβδόμαδα καὶ βλέπουμι Ἀράχ. Ἀποβδόμαδα θὰ πλύνου Αἰτωλ. Συνών. φρ. ἀπὸ βδομάδα.

ἀποβέγγερο τό, Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βεγγέρα.

1) Ἡ πέραν τῆς κανονικῆς ὥρας παράτασις βραδινῆς συγκεντρώσεως Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 2) Βραδινὴ φιλικὴ ἢ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσις Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ.

ἀποβελονιάζω ἀμάρτ. ἀποβελονιάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βελονιάζω.

Ἀφαιρῶ τὸ νῆμα ἀπὸ τὴν βελόνην.

ἀποβελονίασμα τό, Πόντ. (Χαλδ.) ἀποβελονίαγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβελονιάζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ νήματος ἀπὸ τὴν βελόνην.

ἀποβενετώνω ἀμάρτ. ἰποβενετώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βενετώνω.

Γίνομαι κυανοῦς ὑπὸ ψύχους ἢ ἄλγους: Ἐποβενέτωσεν πού τὴν κρυάδα καὶ πού τοὺς πόνοους. Ἐμεινεν ἰποβενετωμένον τὸ μικρὸν πού τὸ κλάμαν. Συνών. μελανιάζω, μπλαβίζω.

ἀποβέντεμα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποβέδεμα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βεντέμα.

Μετὰ τὸν τρυγητόν: Ἀποβέδεμα θὰ κουβαληθοῦμε 'ς τὴ Χώρα. Συνών. ἀπότρυγα.

ἀποβεντεμίζω ἀμάρτ. ἀποβεδεμίζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βεντεμίζω.

Τελειώνω τὸν τρυγητόν: Θ' ἀποβεδεμίσωμε σήμερο. Συνών. ἀποτρυγῶ.

ἀποβεντέμισμα τό, ἀμάρτ. ἀποβεδέμισμα Νάξ. (Ἀτύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβεντεμίζω.

Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ: Σ' τ' ἀποβεδέμισμά δων εἶναι τὰ δεδρά ὅλα. Συνών. ἀποβεντεμισμός, ἀποτρυγι, ξετρυγι.

ἀποβεντεμισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποβεδεμισμός Νάξ. (Ἀτύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβεντεμίζω.

Ἀποβεντέμισμα, ὁ ἰδ.: Σ' τὸν ἀποβεδεμισμὸ τῷ σταφυλῶ θὰ πάμε 'ς τὸ χωριό.

ἀποβεργίζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βεργίζω.

Κάμπτομαι: Ἐποβέργισε τὸ κλαδὶ καὶ κόντεψε νὰ σπάσῃ. || Ἄσμ.

Εἶναι ψηλός, εἶναι λυγνός, ἴσιος σὰν τὸ καλάμι,

ἀποβεργίζ' ἢ μέση του σὰν τὸ μαργαριτάρι.

Συνών. λυγίζομαι (ἰδ. λυγίζω).

ἀποβίδωμα τό, ἀμάρτ. ἀποβίδωμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβιδῶνω.

